

جلیل شالا چشمه دو شعر

۱

آرام می‌روم چون جنگلِ اجدادی
و چون دشمنی در کار نیست
آواز قیچی شده‌ی بیابانم را
همچون حرکتِ کوچکِ شاخه‌های درختم
به قضاوت می‌گذارم:
«این جا چه کسی از نگهبانِ مردگان پرس و جو می‌کند؟»
راستگوتر از من
بیخِ خاک
در عاشقانه‌ای بی‌امان با هوا
می‌لغزد بر زنان
کودکان
خواب‌های از دست رفته.

خود را دست کم گرفتم و
بالا که افتادم
زمین گردویی بود
که تنها لبم را سیاه می‌کرد.
همه گفتند: رفیق!
و چنان درختم را تکاندند
که بوی هیچ توت سفیدی
بر شاخه‌ها نماند
تنها پرتابه‌ای از نور ماه
بر صورت مادرم
هنوز
شکل مردن‌اش را
برایم زنده نگه داشته.